

Sedemnásť nedeľá cez rok B

Jn 6, 1 - 15

28. júla 2014

Milé sestry a bratia v Kristovi

My ľudia potrebujeme rôzne druhy pokrmu pre svoj život. Pri slove pokrm najčastejšie myslíme na stravu, na jedlo, ktorým sýtíme naše telo. Bez tejto potravy nie je možný život. Ak nám chýba, musíme doplniť kalórie. Ale ani telesná potrava nás celkom nezasýti, nenaplní všetky naše potreby. Okrem nej človek ešte potrebuje aj potravu pre našu dušu a pre nášho ducha. Potrebujeme k nášmu životu aj vzťahy, chceme byť prijatí inými, rovnako túžime po kráse, po dobre. A aj naša duša potrebuje k svojmu životu cieľ, istotu, že náš život sa nerozplynie niekam do prázdna, do zmaru, že má svoj zmysel, naplennie. Je známe, že potrava, ktorá je určená pre telo nemôže zasýtiť našu dušu. Keď sa o to možno vo chvíľach depresie aj pokúšame, zistíme, že síce konzumujeme veľké dávky potravy, ale omnoho spokojnejší nie sme, skôr naopak. Len nám pribúdajú kilá na váhe, čo skôr roztáča začarovaný kruh nespokojnosti. .

Kde teda môžeme hľadať a nachádzať pokrm pre svoju dušu? Po tieto nedele čítame evanjeliá, ktoré nám naznačujú odpoveď na túto otázku. Vykresľujú Ježiša ako toho, kto sýti našu dušu.

Ježiš vyslal do sveta apoštolov, aby sa stali akousi jeho predĺženou rukou. Hlásali zvesť o novom živote v pravde, dobre, láske, o živote v plnosti. A zároveň aj uzdravovali a naprávali ľudské životy. Ježiš sa cez apoštolov dotýkal ľudskej biedy, dal im moc aj nad nečistými duchmi. Inými slovami - dal im moc nad tým, čo život človeka kazí, ničí. Čo nás vrhá do začarovaných kruhov sebahľadania, pýchy a iných prejavov. Aj my sa niekedy stretáme s prejavmi podobnej núdze, Apoštoli, keď sa vrátili zo svojej cesty, rozprávali Ježišovi, ako sa im darilo. Ale zároveň boli sami unavení, ako sme počuli v minulú nedeľu, nemali sa ani kedy najesť. Aj na nich prešlo niečo z tej biedy, ktorú liečili. Ježiš aj ich volá preto na osamelé miesto, aby si trochu odpočinul, nabrali nové duchovné sily. Ale zástupy sa dovtípili kam idú a prebehli ich. Takže keď prišli na svoje miesto, videli už veľké zástupy ľudu, ktoré ako hovorí evanjelista, boli ako ovce bez pastiera. Ježiš si necháva pripustiť starosti týchto ľudí až do svojho najhlbšieho vnútra.

Ježiš tu nemyslel len na seba, nemyslel len na apoštolov, ale uľútosť sa mu zástupov, Začal ich sám učiť, liečiť ich životy. Bolesti, trápenia zástupu prenikali až do vnútra jeho bytosti, jeho tela, ktoré sa stalo rezonančnou plochou, miestom, kde Boh sa približuje zemi, necháva zaznieť trápeniam ľudí, na jednej strane a zároveň necháva zaznieť aj nádeji, milosrdenstvu. Ježiš sa pýtal, ako nasýti tento zástup.

Bolo by naivné, myslieť si, že evanjelista chce len Ježiša vykresliť ako divotvorcu, ktorý na počkanie robí zázraky. Ktorý, keď treba, rozmnoží 5 chlebov a dve ryby. tak aby to stačilo

5000 matom a ďalším ženám a deťom. Evnajelista chcel skôr naznačiť Ježišovu blízkosť k ľuďom, tým že Ježiš berie na seba potreby druhých ľudí. On prijíma aj tie najhlbšie potreby človeka a necháva ich zaznieť tak, aby potom naše život spravil plnšími, duchovne sýtejšími.

To je niečo, čo zakusujeme pri Ježišovi aj my po dvetisíc rokoch. Aj dnes, napriek všetkému lesku moderného sveta, žijeme často na pustatine, aj nás často obklopujú sily zla, ktoré deštruujú naše životy. Ježiš aj dnes prijíma naše životy. Aj my sem prinášame to čo nám robí radosť, ale aj to, čo nás ohrozuje. Ani pre nás nedel'ná eucharistia nie je len povinnosť, ale na pozadí eucharistie sa obnovujú naše životy. Aj my prijímame od Ježiša silu, ktorá nás povzbudzuje a zároveň cítime, že s jeho pomocou prestávajú v nás pôsobiť sily zla, ktoré nás ohrozujú. Aj pri nás si Ježiš uvedomuje, že nás nemôže nechať v pustatine zla, len tak nás poslať naspäť do sveta, ale aj my potrebujeme posilu. Ježiš nechce, aby sme sa vracali naspäť do života bez jeho posily, nechce aby sme sa do dedín nášho sveta vrátili nepremenení. Preto nám v živote dáva posilu. Chce, aby sa aj v našom živote otvorilo božie kráľovstvo, aby sme sa otvorili pre nový život, pre nové skutky. Aby sa aj náš život v pustatine dnešného sveta zazelenal svetlom nového života.

Ak sa pýtame kde dnešný človek môže hľadať Boha - ak ho nechce hľadať v nejakých nadviezdných výšinách - Ježiš nám naznačuje, že nie je ďaleko od nás. Je tu s nami v „tráve“ nášho života, chce aj nám dať novú posilu, aby sme vedeli meniť svoje životy, otvárali sa dobru, otvárali sa iným, životu v plnosti.

Ježiš nám aj dnes dáva pokrm, spája nás s ním samotným, a my cítime, že nie je ďaleko od nás. Je s nami.

Podakujeme sa mu za jeho blízkosť. Podakujeme sa mu za to, že On sa nám dáva, že ho môžeme symbolicky prijímať v podobe chleba, ktorý chce sýti naše život, každodenné otázky, každodenné záležitosti.

Ježišu, ďakujeme Ti za to, že prichádzaš medzi nás. Že sa nehanbíš sadnúť si medzi nás do trávy nášho života, a zdieľaš s nami naše životy. A zároveň nás ťaháš smerom hore, posväcuješ naše životy chlebom svojho božského života, božského slova. Amen.